

KRATKOČASNIK

glasilo Osnovne šole Primoža Trubarja Laško
šolsko leto 2018/19, 5. november 2018, številka 8, letnik VII

»Lepo je, da drugi opazijo, da dobro delaš«

Knjige berejo

Zaključni izlet poletnih delavnic

»Naša mala knjižnica v vrtcu«

Radi imamo pravljice

Gajin svet

Petnajst let šole Debro

Učenec poučuje

Igra je otrokova pravica

KRATKOČASNIK, glasilo OŠ Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2018/19, 5. november 2018, številka 8, letnik VII

Odgovorna urednica: Tanja Drolec**Uredništvo:** Nejc Teršek, Ajda Ferme, Eva Zeme, Ema Romih, Svit Nemec, Lea Verbovšek, Neli Kajtna, Rebeka Mlinarič, Luka Zorko, Tomaž Zupanc, Alja Bukovšek, Sara Čopar, Urška Gorišek, Julija Planinšek, Marko Jurić, Jaša Knez, Lara Pavlovič, Zoja Ojsteršek, Neža Jančič Kokotec, Rok Gašperčič, Tjaša Brglez, Tilen Frece, Klara Planko, Klara Hochkraut, Žan Žlahta, Simon Knez, Žiga Poljšak, Tjaša Seme, Kiara Stiblik, Anže Bezgovšek, Jurij Rataj, Eva Štavl, Neža Čepin, Nika Deželak, Neža Starič, Larisa Videc, Nejc Hercog, Tinea Trbovc, Frida Benedek, Lana Zeme Gaber, Erik Holcer, Anja Jančič, Izza Jakopič, Lea Zeme, Anže Pipan, Tea Bezgovšek, Maruša Ocvirk, Miha Videc, Klara Ferlež, Ela Strgar, Kaja Vodišek, Neža Videc, Tim Benkič, Nik Karnovšek, Tomaž Jazbec, Tian Bratec, Maruša Knez, Matija Marot**Naslovnica:** Ema Romih**Podlaga strani:** Špela Videc

Didaktično gradivo je na voljo pod licenco
Creative Commons
Priznanje avtorstva- Nekomercialno-Deljenje
pod enakimi pogoji 2.5 Slovenija

Spletno objavo omogočila Osnovna šola Primoža Trubarja Laško

POLETNI BRALCI

»Lepo je, da drugi opazijo, da dobro delaš«

Knjižnica Laško vsako leto tradicionalno septembra pripravi zaključek akcije Poletni bralci. Letos je nanjo povabila znano umetnico Anjo Štefan. Mlado občinstvo je bilo nad njenim pripovedovanjem izjemno navdušeno.

Rodili ste se na Primorskem. Kakšni so vaši spomini na otroštvo?

Imela sem lepo otroštvo. Živelimi smo bolj na samem. Imela sem veliko stikov z naravo in sosedova stara mama mi je prebrala veliko zgodb.

Obstaja kakšen spomin, ki vključuje vašo najljubšo pravljico?

Da. Sosedova stara mama, ki sem jo že omenila, je imela veliko knjig z ljudskimi pravljicami. Med njimi je bila tudi knjiga Pravljičice, ki jo je napisala Kristina Brenkova. Med mnogimi pravljicami v tej knjigi je bila tudi Sončeva hči in to sem imela zelo, zelo rada. Precej tudi zaradi ilustracij.

Kaj vam je bilo najbolj ljubo? Da so vam pravljice brali, pripovedovali ali da ste jih brali sami?

Da so mi jih brali.

Kaj vas je v otroštvu pri pravljicah najbolj pritegnilo? Besedila ali ilustracije?

Zgodba mora biti zanimiva, a včasih knjigo opaziš zgolj zaradi lepih slik. Če so slike grde, se lahko zgodi, da sploh ne sežeš po knjigi, čeprav je zgodba dobra. To pomeni, da je oboje pomembno.

Čemu dajete prednost zdaj? Mislite, da je lahko pravljica zanimiva tudi brez ilustracij?

Seveda. Veliko knjig je zanimivih, čeprav imajo zelo malo slik. Ko iščem pravljice za pripovedovanje, iščem takšne knjige, v katerih ni slik ali pa jih je zelo malo.

Kakšna je po vašem mnenju kakovostna pravljica? Katere značilnosti mora imeti?

Rada imam pravljice, ki so zapletene in govorijo o rečeh, ki me zanimajo ter jih res prepoznam v življenju, da se godijo bodisi meni bodisi drugim ljudem. Takšne pravljice me zelo zanimajo.

Kdaj so vas pravljice pritegnile profesionalno? V katerem obdobju? Kaj vas je navdušilo zanje?

Pritegnile so me proti koncu študija. Takrat sem šla v Anglijo na seminar in tam srečala gospoda, ki je pripovedoval zgodbe. Potem sem se še jaz začela ukvarjati s tem. To se je zgodilo v četrtem letniku mojega študija slovenščine in angleščine.

Če bi morali med vsemi svojimi dosedanjimi pravljicami izbrati najljubšo, katero bi izbrali?

Več besedil je, ki so mi zelo ljuba. Ena zato, ker jih tiho preberem samo zase, ena zato, ker se ob njih spomnim, kaj se mi je zgodilo, in ena zato, ker jih imajo ljudje zelo radi. Če bi morala eno izbrati, bi izbrala pravljico Bobek in barčica.

Zakaj?

Zato, ker se mi zdi, da je pravljica, ki je dobra za zelo majhne otroke, pri čemer nagovarja tudi mene kot odraslo. Poleg tega imam dvojne spomine nanjo. Spominjam se, kako je nastala. Je zelo povezana z mano in mojimi otroki, ko sem jim jo zvečer pripovedovala. Nastajala je res veliko iz pripovedovanja. Po drugi strani sem z njo res velikokrat nastopala pred različnimi otroki in velikokrat so jo otroci zame uprizorili. Vidim tudi, da lepo sega k ljudem.

Imate morda podatek, katera vaša pravljica je najbolj všeč otrokom?

Po mojem mnenju je to pravljica Bobek in barčica, ampak glede na podatke o tem, koliko knjig se je prodalo, mislim, da so bile skoraj vse moje knjige večkrat ponatisnjene. Kljub temu mislim, da so največkrat natisnili Sto ugank in Lonček na pike. Mislim, da je bilo prodanih več kot dvajset tisoč izvodov, kar je za današnje čase res ogromno.

Za svoja dela ste prejeli kar nekaj nagrad. Med njimi tudi Levstikovo nagrado, nagrado Rastem s knjigo, nagrado Ljubljana bere in nagrado za izvirno slovensko slikanico. Kako gledate na ta priznanja? Kaj vam pomenijo?

Lepo je, da drugi opazijo, da dobro delaš, zato se nagrad seveda razveselim. Po mojem mnenju se jih vsak razveseli. Ker že delam kar nekaj časa, vidim, da nagrade ne odslikujejo vedno vrednosti knjige. Tako včasih knjige, ki so zelo dobre, ne dobijo nagrade. In obratno. Zato se mi zdi, da je pomembno za ustvarjalca oziroma za kogarkoli, da ni potrto, če ve, da je nekaj zelo dobro naredil. Tudi če tisti, ki podeljujejo nagrade, tega ne

opazijo. Takrat je pametno imeti neko svojo moč in svojo pokončnost ter hoditi naprej in v redu opravljati svoje delo.

Niste samo pravljíčarka, ampak tudi pesnica, pisateljica in raziskovalka ljudskega slovstva. Se je zanimanje za vsa ta področja pojavilo istočasno, v istem obdobju življenja, ali so se zadeve zlagale postopoma kot kamenčki v mozaik?

Postopoma. Sploh nisem vedela, ko sem študirala, da obstaja takšno delo, ampak sem delala tisto, kar me je privlačilo, kar mi je bilo lepo in za kar sem mislila, da lahko dobro delam. In tako se je postopoma izoblikovalo moje delo. Najprej sem pripovedovala. Če sem hotela še kaj več vedeti, sem morala sama iskati in raziskovati. Ko sem raziskovala, sem potem še objavila ljudske pravljice in tako je eno potegnilo drugo.

Na filozofski fakulteti ste študirali slovenščino in angleščino. Po diplomi ste magistrirali na področju folkloristike. Ste kdaj razmišljali, da bi postali učiteljica oziroma kaj drugega, ali ste ves čas vedeli, da boste postali samostojna umetnica, ki bo stopala bo današnji poti?

Nisem imela ideje, da bi učila v šoli. V resnici se je že zelo hitro izkazalo, da lahko grem po tej svoji poti, ampak sem kar nekaj časa nihala med tem, ali bi se posvetila znanosti ali umetnosti (raziskovanje pravljič). Imela sem veliko možnosti.

Kako izgleda običajen dan samostojnega umetnika? Katere so njegove dobre in manj dobre plati?

Običajni dnevi samostojnega umetnika so različni. Včasih sem doma in delam sama, tiho ... Delam to, kar moram – na primer pri računalniku. Včasih pišem v zvezek, včasih berem tisto, kar moram »naštudirati«. Ko imam kakšne nove pravljice, hodim in si jih ponavljam. Čisto drugačni dnevi so, ko grem nastopat. Včasih nastopam sama, včasih z glasbeniki, imam nastope za šole in vrtce in tudi velike koncerte, tako da so zelo različni

Ste tudi ena redkih slovenskih profesionalnih pripovedovalk. Lahko bolj podrobno razložite, kaj to pomeni?

To pomeni, da nastopam, pri čemer pripovedujem ljudske pravljice: včasih za otroke, včasih za

odrasle. Kdaj pa kdaj sem sama, včasih z glasbeniki.

Ste tudi snovalka pripovedovalskega festivala Pravlјice danes. Kaj se dogaja na tem festivalu? Kdo predstavlja njegovo ciljno občinstvo?

Na tem festivalu se pripoveduje pravljice. Pripoveduje se jih otrokom in odraslim. Festival traja cel dan. Vodila sem ga dvajset let, a od letos ga ne več, saj sem ga prepustila mlajšim.

Sodelujete tudi z revijama Ciciban in Cicido. Kakšno je to sodelovanje?

To sodelovanje je bilo včasih takšno, da sem zelo redno pošiljala svoje pravljice, pesmi in uganke. Zdaj se je moje delo tako namnožilo, da ne morem več tako redno pisati za Ciciban. Če kaj naredim, jim pošljem, ampak to ni več vsak mesec tako kot nekoč.

Knjižnica Laško že nekaj let med poletnimi počitnicami spodbuja učence k branju, in sicer z akcijo Poletni bralci. Današnje zaključne prireditve ste se udeležili tudi vi. Kaj menite v tovrstnih akcijah?

Bilo je krasno. Zelo sem presenečena, da se nabere toliko otrok in da imajo vaši knjižničarji

takšno moč, da vas spravijo skupaj k temu branju. To se mi zdi zelo lepo. Projekt je zelo lep, mogoče smo imeli tudi to srečo, da smo lahko bili zunaj na vrtu in je izgledalo to prav kot praznik.

Kaj menite o pomembnosti spodbujanja k branju?

Zagotovo je dobro, da se otroke spodbuja k branju, ker je danes življenje takšno, da brez branja nimaš toliko moči – manj znaš, pri določenih stvareh se manj znajdeš in manj si tudi znaš sam pomagati, ne samo z informacijami, ampak tudi z lepoto, se pravi z dobrimi zgodbami, lepimi vsebinami, s čimer si zapolniš ali obogatiš življenje. To se mi zdi zelo, zelo pomembno, ampak hkrati se mi zdi pomembno delati tudi druge stvari, ki lahko bogatijo življenje, tako da sem vesela takšnih projektov, ampak hkrati mi je ravno tako ljubo poudarjati, da je fino iti z otroki v naravo, da je krasno skupaj kolesariti, da je lepo skupaj kuhati, da je v redu skupaj pospravljati ... Naj bo popotnica za življenje čim bolj široka.

Kako ste se počutili med mladim občinstvom?

Bilo mi je zelo všeč.

Hvala, da ste si vzeli čas in poklepetali z mano.

Hvala tudi tebi.

Nejc Teršek

Foto: Jerica Horjak

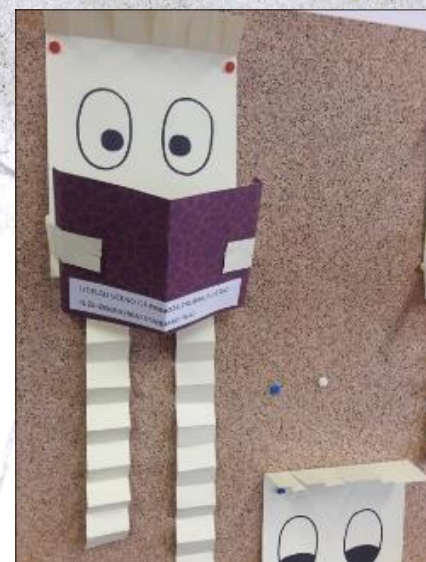
NIS

Knjige berejo

Tudi v letošnjem šolskem letu smo se učenke, učenci in učiteljice oddelka z nižjim izobrazbenim standardom odzvali na povabilo Knjižnice Laško in okrasili otroški oddelek.

Izbrali smo temo Knjige berejo. Izdelali smo papirnate knjige, ki plapolajo in berejo znane zgodbe ter pesmice. Želimo, da bi pogosto obiskali šolsko in mestno knjižnico ter našli zanimive knjige, ki nas bodo obogatile. Saj veste, da pregovor pravi: »Kdo bere, cekin s tal pobere.«

Valentina Gartner

KNJIŽNICA LAŠKO

Zaključni izlet poletnih delavnic

Poletne delavnice v knjižnici zdaj že kar tradicionalno zaključimo z izletom. Tako smo v preteklosti pohajkovali po domači okolici, letos pa smo se odločili za živalski vrt v Ljubljani, česar smo se upravičeno veselili.

Dogodivščino smo nestrpno pričakovali, ker kdo pa ni že kdaj na tihem pomislil, kako lepo bi bilo imeti doma namesto psička ali muce ali ribice kakšno divjo žival, na primer leva? Vendar odrasel lev tehta do 240 kg, zato kmalu spoznamo, da to ne gre ... Zato obiščemo živalski vrt, da bi opazovali živali, njihovo vedenje, značilnosti, jih vzljubili in to ljubezen prenesli na druge živali, ljudi in vso naravo.

Izleta so se udeležili otroci obiskovalci knjižnice in delavnic iz Radeč, Rimskih Toplic in Laškega. In smo šli, vseh 46.

Na poti v Ljubljano nas je spremljalo sonce in kljub neljubemu zastoju na cesti smo uspeli pravočasno uloviti dogovorjeni čas predstavitve dveh živali. Sprejela nas je prijazna oskrbnica Katja. Predstavila nam je leopardjega gekona in kraljevega pitona, smeli smo ju pobožati in si kačo oviti okrog vratu, kar večini ne predstavlja prav nobene težave. Izvedeli smo kup zanimivosti ...

Gekon spreminja barve. V nevarnosti »izpusti rep«. Če se mu odtrga, mu zraste krajši nov, ki nekoliko spominja na obliko glave. Namen tega je, da v naravi morebitne plenilce zmede, da ne vedo, na kateri strani bi napadli kuščarja.

Kraljevi piton se imenuje po Kleopatri, ki je domnevno okoli svojega zapestja nosila kačo.

Znanstveniki, ki preučujejo vedenje živali in njihov pomen, se imenujejo etologi. Ker se nam je to zdelo zanimivo, smo se odpravili sami naprej po živalskem vrtu. Morda bomo nekoč svoja opažanja beležili v etogram, če bomo postali etologi.

Na našem sprehodu po živalskem vrtu smo srečali še rjavega medveda, morskega leva, volke, slona, opice, sovo, noja, pristrčne surikate, kamele, papige, geparda, tigra, žirafe ... Seveda smo se ustavili tudi pri igralih in pokukali v trgovinico.

Vemo, da bi lahko v živalskem vrtu preživeli ves dan ali celo dva. Lepo nam je bilo, spoznali smo nove prijatelje in se veliko naučili.

Na avtobusu so nam rahlo utrujeni, vendar zadovoljni obrazi otrok povedali vse.

Zadovoljni smo. Vsi.

Jerica Horjak

Ajda Ferme

AJDA FERME ©

ŠOLSKA KNJIŽNICA

»Naša mala knjižnica v vrtcu«

Tudi v šolskem letu 2018/19 bom kot šolska knjižničarka v PŠ Debro sodelovala z debrsko enoto Vrtca Laško. Tokrat smo naš skupni projekt poimenovali Naša mala knjižnica v vrtcu.

Načrtujemo osem srečanj, in sicer enkrat mesečno od oktobra 2018 do maja 2019, z otroki iz skupin Mavrica (vzgojiteljica Alenka in pomočnica Marjeta) in Luna (vzgojiteljica Brigita in pomočnica Maja). V obeh skupinah so otroci, ki so stari od tri do šest let. Vsako srečanje bomo izvedli v istem dnevu za vsako skupino posebej.

Sodelovanje med vrtcem in šolo smo v tem šolskem letu okrepili še z vključitvijo v mednarodni bralni projekt Naša mala knjižnica (NMK), ki je namenjen otrokom, starim od štiri do deset let. Njegovi cilji so spodbujanje branja, dviganje bralne pismenosti in spoznavanje drugih

kultur. Avtorji knjig (pisatelji in ilustratorji) prihajajo iz Slovenije, s Hrvaške, iz Litve, Latvije, Estonije in s Poljske. V projektu sodelujejo poleg več kot 120 slovenskih šol in vrtcev tudi poljske, litovske, latvijske, estonske in hrvaške šole. Celo šolsko leto bodo branje spremljale zanimive dejavnosti (na primer izmenjava literarnega junaka, pismo presenečenja, knjižne razglednice, bralni vlakec ...) in nagradne naloge.

Vsak mesec (od novembra do aprila) boste lahko v Kratkočasniku spoznali eno od pravljic iz projekta NMK in delček otroške ustvarjalnosti, ki bo sledila poslušanju pravljice.

Lidija Toplišek

»Ježek Snežek in 112«

Prvi obisk otrok iz debrskega vrtca v šolski knjižnici je bil v petek, 12. oktobra. Najprej smo se drug drugemu predstavili.

Sledila je pesmica o ježu, ki je napovedala posebnega ježa – ježka Snežka, glavnega junaka v pravljici Tanje Novak Ježek Snežek in 112. Otroci so ob ilustraciji v slikanici opisali ježa in pripovedovali o svojih izkušnjah z njim.

Nato sem otroke vprašala, ali poznajo številko 112 oziroma kdaj jo pokličemo. Večina ni poznala odgovora, zato sem prebrala pravljico. Otroci so pridno poslušali in si veliko zapomnili, kar so

pokazali s pripovedovanjem ob ilustracijah na tabli. Posebej smo ponovili, kaj moramo povedati, ko potrebujemo pomoč in pokličemo na 112. Za konec smo našeli, kateri reševalci nam lahko pomagajo, ko se zgodi nesreča in potrebujemo pomoč.

Veselimo se našega druženja v novembru, ko bo na vrsti prva pravljica iz projekta Naša mala knjižnica.

Lidija Toplišek

Radi imamo pravljice

Najraje poslušam pravljico Petelin in njegova zgodba. V njej nastopajo živali in razbojniki. Živali so prišle, soba je bila pa polna razbojnikov. Potem so živali spale in je prišel en razbojnik. Drugi so zbežali. Potem ga je mačka opraskala. **Lenart**, 5 let (skupina Luna)

Na številko 112 je klical ježek Snežek. Na 112 kličemo, ko se zgodi nesreča. **Sara**, 5 let (skupina Luna)

V igralnici imamo na steni bralni vlak. Vsak, ki ima rojstni dan, prinese eno knjigo, potem jo dvakrat preberemo. Na kartonček napišemo naslov pravljice in avtorja ter pripnemo kartonček na lokomotivo. Kartončki so različnih barv. Na vlakec bomo dali tudi pravljice, ki jih bomo poslušali v šoli. **Ina**, 5 let – ob pomoči vzgojiteljice Brigite (skupina Luna)

KULTURNI DAN

Gajin svet

V torek, 9. oktobra, smo imeli kulturni dan. Učenci šestega in sedmega razreda MŠ Laško in PŠ Debro smo se odpravili v kino na ogled filma Gajin svet.

Zjutraj smo se zbrali v šoli in odšli na malico. Po končani malici smo odšli z avtobusom v Celje. Pred vstopom v dvorano smo si lahko kupili pokovko, pijačo, kakšne bonbone in trikotni čips z omako. Odšli smo v dvorano, kjer smo posedli. Na začetku filma ni bilo zvoka, ampak potem so to uredili.

V filmu se Gajina in Tejina mama odseli v Afriko. Oče ostane sam z njima doma. Gaja ugotovi, da njen oče ne zna kuhati. Gaja sumi, da njena starejša sestra Teja nekaj naklepa, zato hoče to ugotoviti. Pri tem ji pomaga sošolec Matic, ki ga vedno rešuje pred zbadljivimi sošolci. Njen oče dobi bolnika (inšpektorja), ki se boji zdravnikov. Zgodba se zaplete pri kriminalcu, ki se izdaja za predstavnico manekenske združbe. Po filmu smo se z istim avtobusom odpeljali nazaj.

Film je zelo zanimiv in ga priporočam vsem. Najbolj zanimiva mi je bila Gajina vloga, ker je neustrašna. **Emma Romih**

V šolo smo prišli ob normalnem času. Prvo šolsko uro smo bili pri svojih razrednikih, kjer smo se pogovarjali o filmih in igralcih. Po malici smo odšli na avtobus in se odpeljali v Celje v kino Cineplexx. Tam smo lahko kupili kokice, čips in pijačo. Morali smo še malo počakati, potem smo odšli v dvorano. Film je bil zelo zanimiv in poučen, trajal je približno dve uri. V filmu je glavno vlogo igrala enajstletna deklica, ki se je soočala z družinskimi težavami. Po filmu smo se vrnili v šolo, kjer smo se razšli. Film nam je bil zelo všeč in spleča se ga pogledati. **Eva Zeme**

Tega dneva sem se zelo veselil. Še posebej zato, ker je pouk odpadel. Ampak nasploh sem se veselil vsebine, ki je bila zelo zanimiva. Všeč mi je bilo tudi zato, ker sem lahko film gledal s prijatelji. Glede vsebine tiče, sem bil zelo presenečen, saj mi naslov ni bil najbolj zanimiv. Ponavadi je najbolj zanimivo na sredini filma, ampak tokrat je bil najbolj zanimiv konec. Bilo je zelo napeto. Najboljši del je vsaj po mojem mnenju bil, ko sta Gaja in njen prijatelj ponoči vohunila. Zgodba se je kot vedno srečno končala. **Svit Nemec**

Pred ogledom mladinskega filma smo si kupili kokice, pijačo ... Ko smo prišli v dvorano, je bilo zelo lepo in vsepovsod je bilo polno lučk. Mladinski film je govoril o Gajini družini in o tem, kako je Gaja doživljala to, da je njena mama šla v Afriko zdraviti bolne otroke. Imela je tudi sestro Tejo, ki je bila zelo samosvoja. Oče, ki je ob sebi imel le dve hčeri, Gajo in Tejo, se je zelo težko znašel – prepozno je vstajal in obe dve vozil v šolo, ni delal dobrih kosil. Predstava nas je vse zelo nasmejala in nas hkrati tudi nekaj naučila. Mladinski film mi je bil zelo všeč, saj je bil primeren za našo starost. Ta mladinski film bi si še ogledala z družino in s prijatelji. **Lea Verbovšek**

V torek, 9. oktobra, smo zjutraj prišli v šolo kot običajno. Prvo šolsko uro smo se z razredničarko pogovarjali o kulturnem obnašanju v kinu. Po uri smo šli na malico in nato na avtobus, ki nas je odpeljal do Cineplexsa v Celju.

Tam smo si kupili pokovko in pijačo. Skoraj smo zamudili film, saj smo hoteli vsi pokovko in vrsta je bila zelo dolga. Morali smo pohiteti v dvorano in film se je začel. Gledali smo Gajin svet, ki govori o tem, kako si lahko zelo hitro tarča spletnega nasilja.

Po koncu filma smo se z avtobusom vrnili v šolo. Tako smo preživeli super dan. **Neli Kajtna**

V torek, 9. oktobra, smo imeli kulturni dan, šli smo v kino. Peljali smo se z avtobusom št. 3 v Celje. Pred ogledom filma smo si lahko kupili kokice in pijačo. Odšli smo v dvorano in si ogledali nov slovenski film Gajin svet. Bil je zelo poučen, saj nas je poučil, da ne smemo zaupati neznanim ljudem na drugi strani zaslona. Po filmu smo se odpeljali v šolo, po nekatere pa so kar v Celje prišli starši.

Rebeka Mlinarič

V torek, 9. oktobra, smo šli šesti in sedmi razredi obeh šol v kino. Gledali smo slovenski film Gajin svet. Film je mladinska kriminalka, v kateri 11-letna Gaja s prijateljem Maticem poskuša rešiti svojo starejšo sestro Tejo, ki je zašla v spletne težave. Bilo je res super, saj smo si lahko tudi kupili kokice.

Luka Zorko

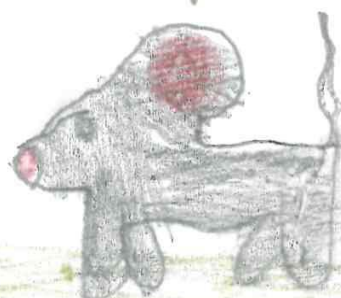
V torek smo bili najprej v šoli. Prvo uro smo se pogovarjali o bontonu v kinu in ali si lahko kupimo kokice. Nato smo se z avtobusom peljali v Celje, kjer smo dolgo čakali v vrsti, da smo si kupili prigrizek. Ogledali smo si slovenski film Gajin svet. Film mi je bil všeč. Prikazoval je težave, ki jih je reševala Gaja, saj je dvomila v odrasle. Imela je sestro, ki je mislila, da vse ve, a se je motila. Na koncu je Gaja rešila sestro iz krempljev hudobca. Prišli so tudi policisti in Gajin oče. Po filmu smo se, nabasani s kokicami, vrnili v šolo in nato domov.

Tomaž Zupanc

Moj narobe svet

Če list gosenico grizlja,
če tarča puščico zadane,
če mačka miši bi se bala,
če hiša v ljudeh živi,
če prah sesalnik posesa,
če beseda briše radirko,
če časopis po atiju lista,
če telefon po Tini brska,
če računalnik po Lučki tipka,
če žoga Tinija brca,
če risba barvico barva,
če kolač mamico speče.
Če kje sploh je takšen red,
je to moj narobe svet.

Alja Bukovšek, 5. a, PŠ Debro

PŠ DEBRO

Petnajst let šole Debro

V šoli Debro, ki je podružnica Osnovne šole Primoža Trubarja Laško, smo 7. oktobra 2018 obeležili petnajst let njenega obstoja. Za to priložnost smo pripravili kratek kulturni program v telovadnici šole. Po hodnikih šole smo razstavili slike, pesmi in zgodbe, ki so jih za to priložnost ustvarili učenci pod mentorstvom učiteljic.

Na praznovanje smo povabili župna Občine Laško Franca Zdolška, Dimitrija Grila z Oddelka za družbene dejavnosti Občine Laško, ravnatelja šole Marka Sajka, nekdanji ravnateljici in pomočnice ravnatelja naše šole ter vodstvo Vrtca Laško. Seveda so bili na prireditvi prisotni tudi vsi učenci in učitelji, ki obiskujejo šolo Debro, odzvali so se tudi nekateri starši. Veseli smo bili odziva, saj so se prireditve udeležili prav vsi povabljeni.

S praznovanjem smo pokazali, kako velika moč je v slogi. Približno deset dni pred praznikom sem vsem učiteljem napisala dopis, če lahko z učenci karkoli ustvarijo in prispevajo za praznik petnajstletnice naše šole. V enem tednu je nastalo ogromno materiala za prireditev in razstavo.

Prireditve je povezoval učenec Nejc Teršek. Najprej so nastopile plesalke Šolskega plesnega festivala s plesom pop. Učiteljice prvega triletja so združile moči in vse učence naučile dve pesmici, ki so ju zapeli vsi skupaj. Četrtošolke so

ustvarile svoj ples ob pesmi Dan ljubezni. Učenci od šestega do devetega razreda so skupaj zapeli za to priložnost prirejeno besedilo pesmi V dolini tihi ob spremljavi šestih harmonikarjev. Nekateri razredi so narisali čudovite risbe šoli za rojstni dan, drugi so opisali svoje doživljanje šole ali napisali celo pesem. Drugošolci so izdelali plakat čestitko in tako smo z vsemi izdelki okrasili šolo, da je bila prav praznična.

Kot se za praznovanje spodobi, smo k besedi povabili tudi slavnostne govornike. Najprej je spregovoril župan, nato še ravnatelj šole. Dobili smo tudi čudovito darilo, album s slikami poteka gradnje šole.

Potrudile so se tudi kuharice, saj so za vse učence pripravile sladko presenečenje, ki so ga dobili pri malici, pogostili smo tudi goste in učitelje z majhnim prigrizkom v zbornici šole.

Tako je bil praznični dan popoln, saj je k temu svoj kamenček prispeval prav vsak.

Mateja Škorja

PŠ DEBRO

Debrska lepotica praznovala petnajsti rojstni dan

V ponedeljek, 8. oktobra, je naša šola praznovala petnajsti rojstni dan. V ta namen smo pripravili kratek kulturni program z veliko plesa in petja.

To šolo obiskujem že osmo leto in v tem času sem se že marsičesa naučila. Spoznala sem tudi ogromno novih ljudi. Nekateri bodo z menoj za vedno, drugi malo manj. Dobila sem ogromno novih prijateljev, na katere sem se zelo navezala.

Naša šola mi je všeč tudi kot stavba, saj je lepe rumene barve in po petnajstih letih še dobro ohranjena. Najbolj mi je všeč velika telovadnica. Seveda so tudi učitelji zelo prijazni. To, česar ne razumem, mi z veseljem še enkrat razložijo in vsem učencem pomagajo do boljšega znanja.

Vse najboljše, naša šola!

Sara Čopar

Naša šola je pred kratkim praznovala petnajst let. Po prvi šolski uri smo odšli v telovadnico, kjer smo si ogledali kratek program. Bilo je več nastopov, in sicer učencev razredne in predmetne stopnje. Učitelji, učiteljice in drugi so bili zelo ponosni na nas. Najlepši trenutek tega dneva je bil, ko smo cela predmetna stopnja zapeli zelo lepo pesem Debrska šola na Slakovo melodijo V dolini tihi.

V tem letu je bila zame največja sprememba, ko sem morala septembra iz PŠ Šentrupert priti v PŠ Debroy. Ko smo učenci iz Šentruperta prišli v novo šolo, smo bili zmedeni. Najbolj nas je zanimalo, v kateri učilnici smo. Super je bilo, ko smo dobili ključ za omarico in ključek za kosilo. Že v prvih dneh smo se spoprijateljili z novimi sošolci. Zdaj smo že vsi malo navihani. V naši šoli se počutim prijetno in se veselim prihodnosti v tem in vseh nadaljnjih razredih.

Rebeka Mlinarič

Ponedeljek, 8. oktober, je bil skoraj navaden dan, ki se je spremenil v nekaj lepega. Med uro tehnike sem slišala obvestilo po zvočniku, da ima šola rojstni dan. Povabljeni smo bili v telovadnico, kjer

je bila prireditev. Na njej smo učenci predmetne stopnje šoli zapeli pesem. Bilo je zelo zabavno in zanimivo. Za malico smo od šole dobili pecivo.

Urška Gorišek

V šoli mi je zelo všeč. Učitelji so prijazni, včasih malo strogi, ampak zelo dobri, saj veliko naučijo. Ko je šola v ponedeljek, 8. oktobra, praznovala petnajsti rojstni dan, smo šli vsi učenci v

telovadnico pet, plesat in se zabavat. Po prireditvi smo imeli malico s presenečenjem na koncu. To so bili zelo dobri piškotki, ki so bili vsem všeč. Kuharice so se res potrudile.

Neli Kajtna

FOTOREPORTAŽA

Vse najboljše, rumena lepotica!

Foto: Julija Planinšek

NAŠA ŠOLA

V ŠOLO VEDNO SE MUDI,
V NJEJ SMO RAZIGRANI VSI,
RADI SE UČIMO,
PA TUDI VESELIMO.

VSE NAJBOLJE ZA TE

15 let

Marko Jurić

MARKO.5d

PŠ DEBRO

Radi jo imamo

Ob petnajstem rojstnem dnevu podružnične šole Debro so učenci 3.b-razreda voščili šoli in zapisali, zakaj radi hodijo k pouku in kaj jim je v šoli všeč.

Zakaj radi hodimo k pouku?

Jaša Knez: Draga šola, čestitam ti za petnajsti rojstni dan. Hvala ti, da se v tebi lahko učim. Želim, da bi preživela dolgo let in bi vsem generacijam priskrbela zabaven pouk.

Lara Pavlovič: Draga šola, vse najboljše za tvoj petnajsti rojstni dan. Želim, da boš tako lepa še naprej. Ko sem prvič stopila skozi tvoja šolska vrata, mi je bilo všeč, ker sem spoznala nove prijatelje. Všeč so mi tvoja igrala.

Zoja Ojsteršek: Vse najboljše za tvoj petnajsti rojstni dan. Tvoj rojstni dan je lep. Všeč mi je, ko je pouk. Upam, da boš ostala tako lepa za vedno.

Neža Jančič Kokotec: Draga šola, vse najboljše za tvoj petnajsti rojstni dan. Želim ti, da bi imela več igral in več igrač in da bi bila vedno lepa.

Kaj mi je v šoli všeč?

Rok Gašperčič: V šoli mi je všeč, ko se igram in ko vidim sošolce. Ko jer odmor, se igram s sošolci in komaj čakam, da pride učiteljica, da se gremo učiti.

Tjaša Brglez: Rada hodim v šolo, ker imam veliko prijateljev. Tudi, ker se učimo. Moja najljubša predmeta sta matematika in šport. Pri športu se velikokrat lovimo. Zelo mi je všeč, ker delamo izdelke.

Tilen Frece: Všeč mi je v šoli, ker vidim prijatelje in ker se veliko naučim. Ko sem šel prvič v šolo, me je bilo strah, a zdaj mi je všeč. V šoli pogrešam igrače. Želim si, da bi bilo zunaj več igral. Čestitam ti za tvoj rojstni dan.

Lidija Podmenik

DEBRSKA ŠOLA

Na naši šoli se marsikaj dogaja,
tu je polno učencev, direndaja.

To res znana osnovna šola je,
ki vzgaja radovedne otroke vse.

Učitelji na hodniku je vesel,
spodbuja učenca, da bo znanje imel.

Sodelovanje, veseleje in nasmeh,
za srečne otroke na vseh poteh.

Zaščitni znak naš rumena barva je,
tako kot sonce kar ogreje te.

Prijazni starši vsakdan pridejo,
po otroke svoje, ki tu jim je lepo.

Danes šola rojstni dan ima,
15. svečko bo upihnila.

Mi pa želimo ji še mnogo let,
da bi otroke vzgajala za v svet.

PŠ DEBRO

Začetki rumene lepotice

Začetki Podružnične šole Debro segajo v april 2002, ko smo v blatnem deževnem dnevu na velikem travniku v Debru prisostvovali polaganju temeljnega kamna in temeljne listine, ki jo je položil takratni župan Jože Rajh.

*S tem temeljnim kamnom
sadimo Laščani seme
sedanjosti, naj srečno kali in
se razcveti v razkošen cvet
prihodnosti, naj bodo trdni ti
temelji, kot je trdna naša vera
v mladi rod ...*

*Ministrstvo za šolstvo, znanost in šport
dr. Lucija Čok, ministrica*

Začela se je gradnja in šola je v letu in pol dobila končno podobo, kot jo ima danes. Ob njej so zgradili tudi zunanje igrišče in okolico. Tako so učenci prvi šolski dan septembra 2003 že imeli pouk v krasni, popolnoma novi šoli. Ta dan je bil za delavce in učence poseben, saj ima redkokatera generacija priložnost vlti življenje popolnoma novim prostorom, sestiti v nove klopi in uporabljati popolnoma nova učna sredstva in pripomočke.

Odprtje šole je sledilo nekoliko pozneje, 8. oktobra 2003, ko je delo v šoli že nekoliko steklo. Ob odprtju so bili prisotni visoki gostje ministrstva za šolstvo in šport, Občine Laško, predstavniki gradbenega podjetja, kraja in drugi.

Glavni slavnostni govornik je bil takratni minister za šolstvo in šport Slavko Gaber, ob njem sta bila še župan Občine Laško Jože Rajh in ravnateljica šole Slavica Šmerc. Minister je z učenko prerezal trak in tako uradno odprl šolo.

Pet let po gradnji so šoli dodali še prizidek za vrtec, danes pa glede na število otrok in oddelkov

ugotavljamo, da bo počasi šola premajhna, saj bi potrebovala nekaj novih dodatnih učilnic. Morda nas bo občina v naslednjih letih presenetila s kakšno lepo novico. Podružnična šola Debro je namreč ena od treh največjih podružnic v Sloveniji. Obiskuje jo približno 270 učencev iz bližnje okolice, na predmetni stopnji se jim pridružijo še učenci iz podružnic Rečica in Šentruperta.

Spomnim se, da je ob odprtju šole ravnateljica v govoru poudarila, da smo dobili krasno, lepo, najlepšo šolo, sončno, posebne oblike in da jo moramo takšno tudi dolgo, dolgo ohranjati. Njene besede smo vzeli zelo resno, saj je šola enako lepa še danes. Njeno podobo krasijo izdelki učencev, tudi okolico z rožnimi nasadi urejajo učenci skupaj z učiteljicami, vsi se trudimo in skrbimo, da je bivanje v šoli prijetno.

Končala bom z besedami, ki smo jih šoli in učencem namenili ob koncu kulturne prireditve. Šoli želimo, da bi bila še mnogo let varen hram učenosti, učencem pa, da bi lepo skrbeli zanjo, jo čuvali, se v njej veliko naučili in se je vse življenje radi spominjali.

Mateja Škorja

FOTOREPORTAŽA

Od temeljnega kamna do odprtja

Foto: Arhiv PŠ Debro

OB DNEVU UČITELJEV

Učenec poučuje

5. oktobra, na svetovni dan učiteljev, smo se tudi v PŠ Vrh pridružili projektu Učenec poučuje. Učenka Klara, naša edina petošolka, je z navdušenjem sprejela svojo nalogo, da za en dan postane učiteljica. Imela je kar težko delo, saj se je morala pripraviti na trojno kombinacijo.

Na svojo uro se je zelo dobro pripravila. Iz nje je že takoj izžarevalo veselje, da bo prevzela mesto učiteljice v razredu. Na začetku je sošolce oziroma svoje učence pritegnila z glasbeno točko o čebelah. Njena navodila so bila jasna, imela je sproščen nastop in krasno zastavljen potek učne ure. Dinamično, ustvarjalno, poučno, motivacijsko, zabavno in sproščeno – prevzela nas je vse. Učence je spodbujala za delo, pri nareku v

zvezek je poskrbela za točnost prepisanih podatkov, pisala je na tablo, s ponosom sedela za katedrom in očarala vse nas v vlogi učiteljice. Pripravila nam je medeno poslastico, poskrbela je tudi za ustvarjalne minutke, kjer smo si izdelali čebelice in z njimi poplesovali po učilnici. Za opravljeno delo je prejela priznanje, saj se je potrudila in dokazala, da je med nami v razredu zagotovo odlična bodoča učiteljica.

Biti učiteljica je zelo zabavno in zanimivo. Učne priprave so mi bile malo težke, saj je bilo treba raziskati in točno zapisati, kaj bom povedala. Bilo mi je zelo všeč. Na začetku sem bila malo zaskrbljena, kako bo šlo, a potem sem se sprostila in uživala. Najbolj všeč mi je bilo, ko sem stala pred učiteljičino mizo in pregledovala zvezke. Zanimivo mi je bilo tudi, ko smo jedli, ustvarjali in pisali v zvezke. Ko bom velika, bom tudi jaz učiteljica. *(Klara Planko)*

Meni je bilo najbolj všeč, ko smo poskušali med. Tudi čebelja pantomima je bila super. Všeč mi je bil učiteljičin odnos. *(Tanja Hochkraut)*

Klara je bila zelo dobra učiteljica in nam je predstavila čebelice. Zelo mi je bila všeč. *(Žan Žlahta)*

Klara je bila zelo prijazna učiteljica. Všeč mi je bilo, ko nam je pregledala napake in nam prinesla med. Všeč mi je bilo, ko smo imeli tudi domačo nalogo, da smo morali najti pregovor o čebelah. Veliko smo se naučili o čebelah. *(Simon Knez)*

Všeč mi je bilo, ko smo naredili čebelice in ko nam je kaj napisala na tablo, če česa nismo vedeli. Povedala nam je veliko o čebelah. Tudi jaz bi kdaj bil učitelj. *(Žiga Poljšak)*

Klaudija Košenina

OB DNEVU UČITELJEV

Bila sem učiteljica

Za sodelovanje v projektu sem se odločila, ker že dolgo razmišljam, da bi rada postala učiteljica.

Z učiteljico Ireno Plevnik sva se dogovorili za izvedbo ure in skupaj napisali pripravo. Jaz sem pripravila predstavitev in križanko ter predlagala izdelavo svečk. Učiteljica je prinesla satnice iz voska. V dveh razredih sem izvedla uro z enako temo. Predstavila sem čebele, učenci so znanje ponovili tako, da so rešili križanko. Skupaj smo pregledali in popravili napake. Nato je sledilo izdelovanje svečk. Vsak učenec je izdelal svojo svečko. Delo jim je šlo dobro od rok.

Učna ura se mi je zdela zelo zabavna v obeh razredih. Učenci so me pozorno poslušali in na koncu spraševali, če bom še kdaj prišla k njim učiti.

Na začetku obeh ur sem bila malo živčna, nato sem se sprostila in izpeljala uro o čebelah do konca. Iz te izkušnje sem se marsikaj naučila in mi bo ostala v lepem spominu.

Tjaša Seme

OB DNEVU UČITELJEV

Učitelj za en dan

Pri pouku se nam je pridružil učenec 8. razreda naše šole David Polanc. Seveda smo ga bili zelo veseli, saj ob dveh učiteljicah prija fantovska okrepitev.

David se je spremenil v čisto pravega učitelja. Z nami je sodeloval v jutranjem krogu, nam pomagal pri pripravljajanju potrebščin in nam dodatno kaj razložil, če smo to potrebovali. Z nami se je igral seveda tudi pri športu, kjer smo ga

zasipali z baloni, on pa nam je delo oteževal s hitrimi gibi. Upamo, da mu je bilo med nami všeč, pri čemer si želimo, da bi se še kdaj odzval našemu povabilu.

*Prvošolci z učiteljicama
Lojzko Kapel in Urško Wiegele*

KO SEM BILA UČITELJICA

Danes sem bila učiteljica eno uro. Bila sem učiteljica glasbe. Lošolce sem učila pesem Čebelar od Lojzeta Plaka. Najprej so ugotarjali uganke, potem najprej so prvo kitico vsi, druga kitico samo deklice, tretjo kitico vsi, četrta kitico fantje, peto kitico ponovno vsi. Potem so vsi zvezek prilepili list in so narisali, risbo. Na začetku sem mislila, da bo zabavno, ampak sem ugotovila, da to ni res, da je kar zahtevno. Zdaj vem, kako je učiteljici Mateji. Bila mi je vsa veselje, da sem lahko bila učiteljica, in bi še ponovila. Kiara Stiblik.
Z. a. Debra.

TEDEN OTROKA

Moj prosti čas

Učenci petega razreda so v podaljšanem bivanju pri učiteljici Martini Lorger ob tednu otroka med drugim pisali tudi besedila o svojem prostem času. Nekaj jih tudi objavljamo.

Anže Bezgovšek: Ko pridem iz šole, imam pet ur prostega časa. Če je sončno, grem z atijem ali Jakobom igrat nogomet na naše igrišče. Če je slabo vreme, grem igrat karte z Jakobom ali berem knjigo. Ko preberem knjigo, grem delat domačo nalogo, če jo imam. Potem si pripravim torbo, Sofi prinesem hrano in vodo, se grem stuširat in ob osmi uri spat.

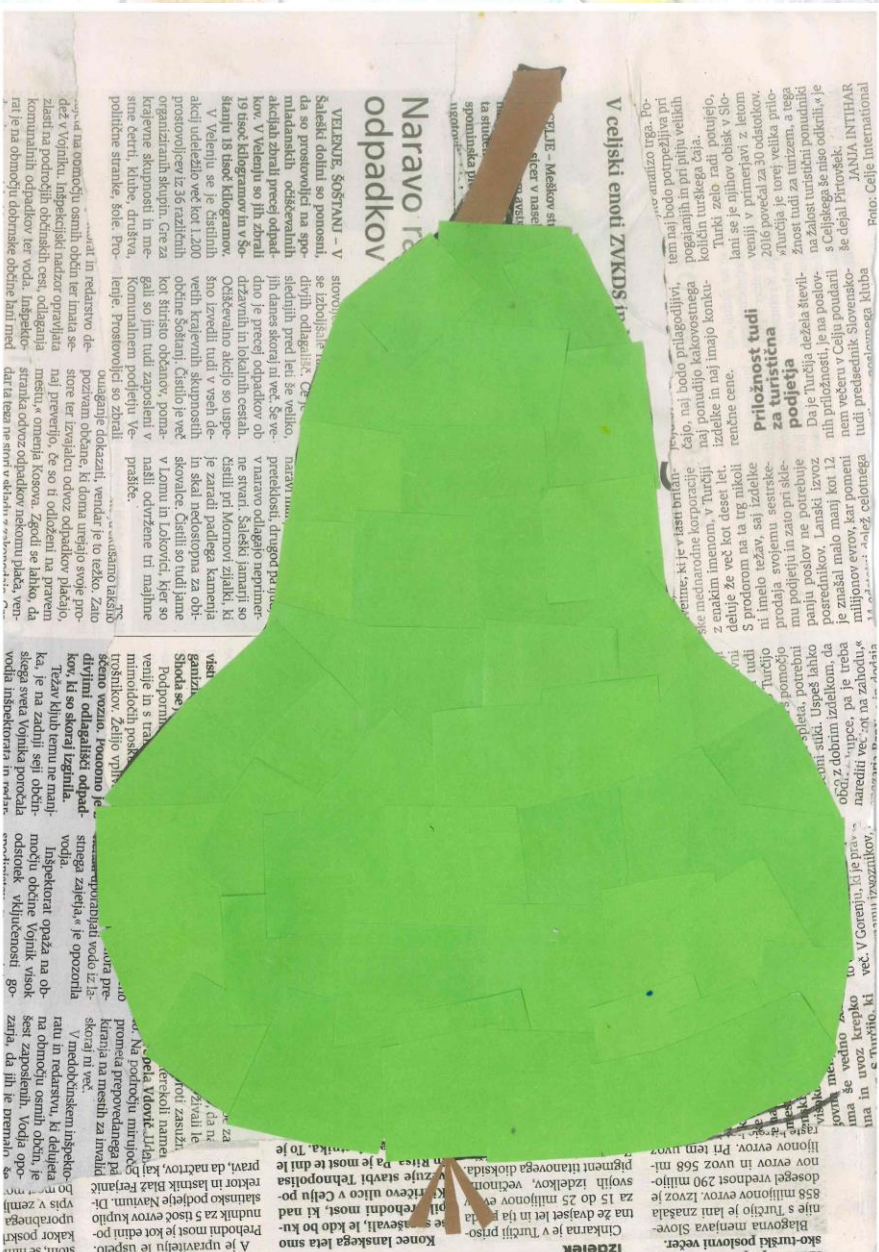
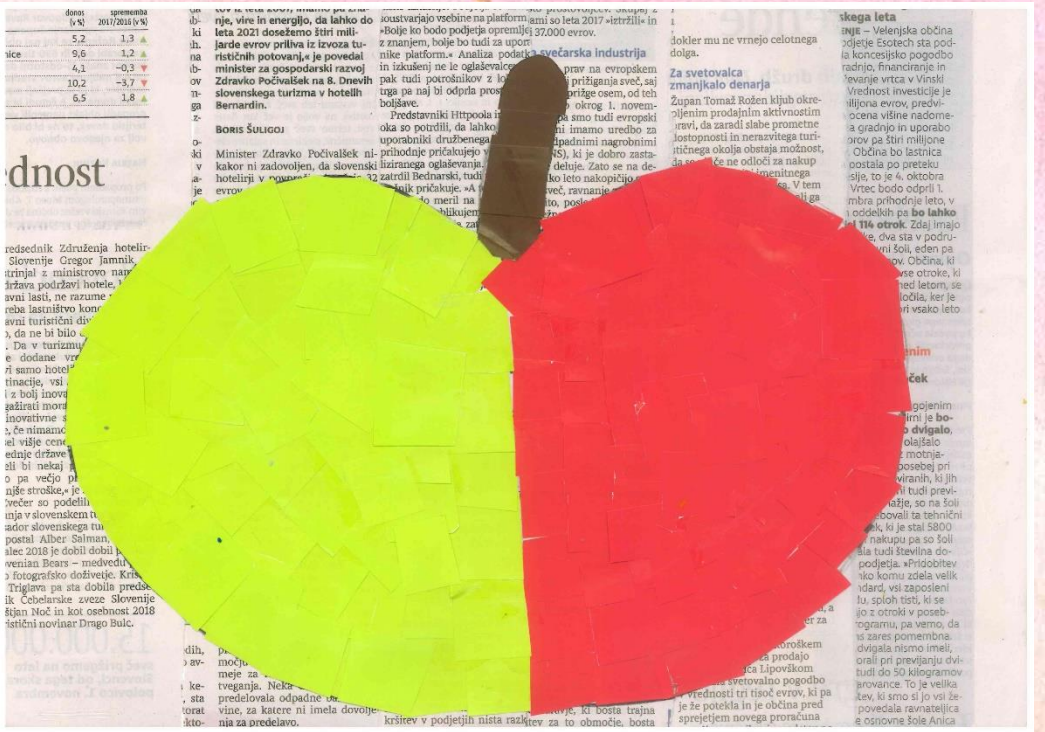
Jurij Rataj: Ponavadi v prostem času streljam tarče s pištolo (vendar ne s pravo). V prostem času pokličem svojega prijatelja. Ponavadi grem z družino v park. Ker mami ne zna voziti kolesa, gre peš, midva z očetom pa s kolesom. Po pouku grem s prijatelji na nogomet. Ko vstopim v svojo sobo, se grem igrat z vrtavkami, ki se imenujejo Beyblade.

Eva Štavn: V prostem času obiskujem različne dejavnosti. Včasih se igram s prijateljicami ali delam domačo nalogo. Ko naredim nalogo, plezam, se kotalkam, vdim klavir. Pred spanjem lahko gledam televizijo. Včasih tudi berem.

Neža Čepin: V prostem času zelo rada plešem. Obožujem tudi kotalkanje. Kotalkam se ponavadi s prijateljicami. Če mi je dolgčas, rišem. Ponavadi vadim tudi stoji na sedežni ali zunaj na travniku. Hodim na gasilske vaje. V Rečici, kjer jih imamo, smo zelo dobri. Velikokrat zmagamo.

Nika Deželak: V prostem času se rada igram s svojo psičko Piko. Pomagam mami pri delu na vrtu in v hiši. V lepih sončnih dneh se rada tudi kotalkam in igram s sosedo. Rada sem zunaj v lepih sončnih dneh. Včasih pridem v Laško in grem s prijateljicami v park. V deževnih dneh rada ustvarjam. Ko pridem domov, naredim domačo nalogo. Mojega prostega časa je zelo veliko.

Neža Starič: V prostem času se najraje igram s svojo muco. To je lahko včasih težavno. Muca rada grize in praska. V prostem času tečem, kolesarim in preskakujem kolebnico. Včasih grem na bližnji hrib, kjer se vpišem v knjigo prihodov. V knjigi prihodov je zelo veliko vpisov. Lani jih je bilo malo več kot dva tisoč petsto. Nekateri so bili vpisani več kot dvestokrat. Včasih grem k prijateljici Neži Slapšak. Skupaj se igrava in ustvarjava. Nekajkrat sva šli hranit, jelene, košute in jelenčke. Včasih pride tudi Neža k meni. To je moj prosti čas. Nikoli mi ni dolgčas.

Larisa Videc: Ko pridem domov, naredim domačo nalogo, če jo imam. Ko končam, kolesarim, se igram z bratcem ali gledam televizijo. Včasih, ko piha veter, spuščam velikega zmaja, ki včasih ne leti. Ker mami doma pripravi kosilo, ga jem tudi doma. Če je krma, gremo grabit. Kjer je ravnina, lahko vozim traktor in nalagam.

Nejc Hercog: V prostem času se veliko igram z našim psom Flofijem. V prostem času tudi vsak dan kolesarim in se lovim z bratrancem Luko in s sestro Enejo. Doma igram nogomet in košarko z očetom in bratrancem. Z bratrancem igra harmoniko in kitaro. Lovim ribe v domačem ribniku.

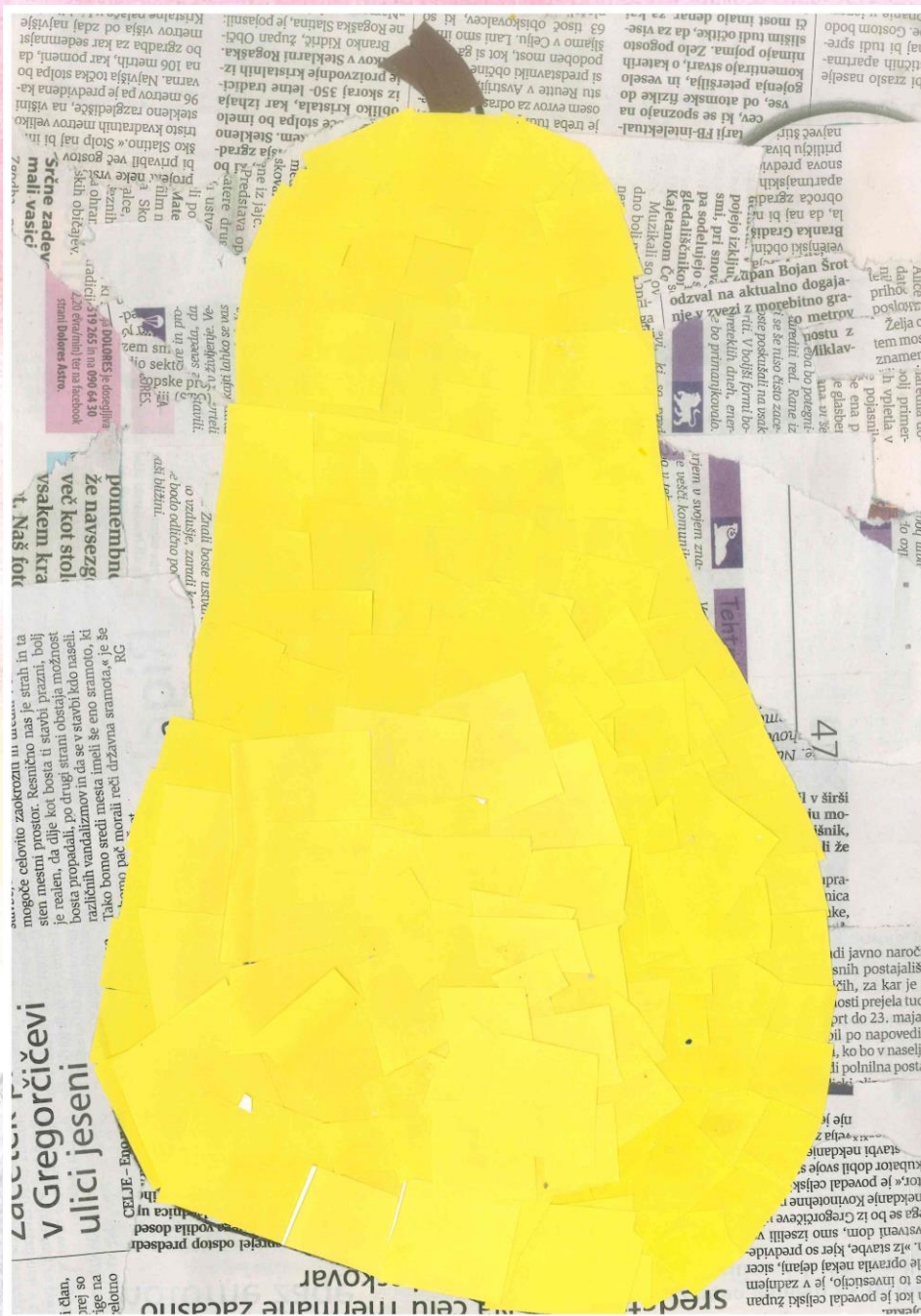
Tinea Trbovc: V prostem času se igram s sestrico Niko. Riševa ali se igra s plišastimi medvedki ... Včasih grem po šoli tudi k prijateljici Amelie. Igrava monopoli ali greva na trampolin. Včasih greva tudi na sladoled. V prostem času greva tudi z mamico v Celje po nakupih. Z mamico in atijem grem tudi v kakšno restavracijo. Po mažoretah grem domov in gledam televizijo ali pa z mamico igra družabne igre. Zelo mi je všeč, ko mi mami dovoli, da grem k prijateljicam, da se skupaj igramo in veselimo.

Frida Benedek: Ko se vrnem iz šole, se malo spočijem, nato naredim nalogo. Grem do sosede Kaje, s katero se igra in voziva s skirojem. Včasih obiščem babico in dedka. Velikokrat se igram s sestrico Fani. Zvečer preberem kakšno knjigo in potem zaspim.

Lana Zeme Gaber: V prostem času rada kolesarim. Hodim tudi na sprehod s svojim kužkom, včasih ga tudi dresiram. Velikokrat pokličem prijateljice, da se gremo rolat. V prostem času se kdaj tudi učim. Pomagam tudi staršem pri pospravljanju hiše. Z babico urejava okolico, pomagam ji tudi na vrtu.

Erik Holcer: Takoj ko pridem domov, se preoblečem in nekaj pojem. Nato naredim nalogo, če jo imam. Potem grem ven ali gledam televizijo. Ko pridem noter, ponavadi počakam, da pride domov mami, in potem skupaj ponoviva snov. Proti večeru sem malo na računalniku. Ko je ura osem, grem spat.

Anja Jančič: Ko pridem iz šole, se najprej spočijem. Če imam nalogo, jo začnem delati. Po domači nalogi pripravim torbo in se začnem igrati. Včasih grem na kolo, če je lepo vreme. Ati me včasih prosi, da poberem jabolka na dvorišču. Ko postanem lačna, pojem kakšno jabolko. Nato se grem še malo igrati in počakam, da pride mami iz službe.

**Likovni izdelki: Iza Jakopič,
Lea Zeme, Anže Pipan**

Prosti čas je čas, ki ni zapolnjen z obveznostmi, je čas za razbremenitev od naporov v šoli, pri delu in drugih vsakodnevnih obveznosti ter čas, ko se svobodno odločamo za različne dejavnosti. Za mladostnike pomeni možnost za sprostitev, ko se lahko brez zunanjih pritiskov družijo s prijatelji, se zabavajo, izražajo sebe in preizkušajo svoje sposobnosti.

TEDEN OTROKA

Igra je otrokova pravica

Prvi teden v oktobru je bil teden otroka. V naši šoli smo za učence prvega in drugega razreda namenili eno uro samo igranju z lastnimi igračkami. Vsem učencem je bila ta ura zelo všeč in si želijo še več takšnih ur.

Tea Bezgovšek

»Fajn« mi je bilo, ker sem se igrala v kotičku in z Marušo. Pa tudi Klari sem delala kitke.

Maruša Ocvirk

Da sem se igrala s svojim najljubšim medvedkom.

Miha Videc

Meni je bilo všeč, ko mi je Matija pustil svoj avto na daljinca. Všeč mi je bilo, ko sem lahko sestavljal Tomaževe lego kocke.

Klara Ferlež

»Fajn« mi je bilo, ko sem lahko ustvarjala in se tako dolgo igrala.

Ela Strgar

Ko sem se z Nežo igrala z njenim konjičkom in s svojo Winxico Aisho.

Kaja Vodišek

Všeč mi je bilo, ko sva se z Marušo igrali z njenim medvedkom.

Neža Videc

Všeč mi je bilo, ko sem se igrala z Elo in njenimi igračkami.

Matija Marot

Všeč mi je bilo, da smo se igrali dolgo v kotičku. Erik mi je posodil svojo Ben ten uro.

Maruša Knez

Všeč mi je bilo, ko sem se igrala s Teo, z Nežo, Elo in veliko Marušo.

Tian Bratec

Všeč mi je bilo, ko sva se z Mihom igrala s hruško in s Tomaževimi lego kockami, Patrik pa nama je nabiral lego kocke.

Tomaž Jazbec

Z Mihom sva se igrala z lego kockam.

Nik Karnovšek

Všeč mi je bilo, ko sva s Kajo nabirala kocke na prikolico.

Tim Benkič

Bilo je »fajn«.

Simona Sirk

Igra je otrokova prostovoljna, prijetna in ustvarjalna dejavnost. Ni nujno usmerjena zgolj na igrače, ampak tudi na druge predmete, živa bitja ...